

Voor het eerst zag Rasha al Hosain haar vader huilen. En haar moeder deed haar hoofddoek af. Er is veel veranderd sinds het schrijversgezin naar Nederland kwam.

موهبة هولندا

Mijn vader is veranderd (m'n moeder ook)

TEKST RASHA AL HOSAIN - BEELD NATALIA OSSEF

FOTO: GIANT TARA

Rasha al Hosain

Geboren:

Damascus 2002

Beroep:

Scholier (vwo)

Stroming:

Soennitisch

Status:

Vijfjarig verblijf

In Nederland sinds:

2014

Woonplaats:

Sassenheim

Mijn vader is altijd belangrijk geweest voor mij, ook omdat hij al zoveel in zijn leven heeft bereikt. Maar nu is hij niet meer de Bekende Syriër die elke dag heel laat thuis kwam omdat hij bezig was met een interview, tv-programma, een lezing, of wat dan ook.

Nu is hij alleen mijn vader, de man die mij altijd na school thuis opwacht om me te helpen met mijn huiswerk, hij is nu de man die me naar mijn vrienden brengt, en tegelijkertijd de man die me helpt met mijn klussen thuis, hij is m'n vader, m'n veelzijdige vader, en dat bevalt mij ook heel erg.

Soms mis ik het wel dat hij heel laat thuis komt, met het nieuws dat ik de volgende dag mee naar de set mag om te kijken naar zijn tv-programma en dat ik dat dan aan mijn vrienden vertel. En soms ging ik gewoon voor de lol in de klas zeggen dat mijn vaders naam in de schoolboeken stond – hij controleerde de grammatica van die boeken.

Wat ik mis is dat ik dan op zijn rug spring en zijn kleren verkreukel. Dat is verleden tijd. Het gebeurt niet meer.

Wat is er veranderd?

Nou ja, veel. Als ik met hem praat over welke baan mij leuk lijkt, kijkt hij de andere kant op om zijn verdriet te verbergen omdat hij geen baan meer heeft.

Hij heeft er geen probleem meer mee om met mij mee te gaan naar de kermis. In Damascus is die mooier dan in Leiden. Maar nu stapt hij wel met me in de botsauto's, want in Nederland is het voor een schrijver en professor geen schande om naar de kermis te gaan.

Hij wil tegenwoordig ook meer over me weten, bijvoorbeeld over mijn lievelingsmuzikant, dat is Justin Bieber. Mijn vader wilde wat over zijn levensverhaal weten; soms kent hij de roddels over Justin voordat ik het weet. Gevonden op internet, daar heeft hij nu meer tijd voor. Hij heeft minder lasten op zijn schouders en dat vind ik best wel fijn.

Mijn moeder is trouwens óók veranderd. Zij is nu minder thuis dan mijn vader. Ze heeft, nu ze in Nederland is, meer zelfvertrouwen gekregen. Daardoor durfde ze ook haar hoofddoek af te doen. Haar geloof is niet veranderd, maar ze is nu wel meer zichzelf. En ze is er als ik haar nodig heb.

Een paar maanden geleden zat ik in mijn geschiedenisboek te bladeren. Plotseling zag ik een foto van de Grote Moskee in Damascus, een van mijn lievelingsplekken op aarde. Ik begon meteen te huilen, het voelde alsof ik daar weer was.

Ik ruik de geur van kruiden en jasmijn in combinatie met de geur van stadsrook. Duiven vliegen om de moskee heen. Ik zie de overblijfselen van de oude Jupitertempel, die veranderd was in een kerk waarvan het kruis er nog hangt, en daarna weer in de Grote Moskee.

Ik voel me lichter, heb het gevoel dat de zwaarte-kracht minder sterk wordt. De geur van koffie en shisha hangt in de lucht. Mensen geven de duiven wat te eten en de geluiden van de markt worden almaar luider... De imam roept door de luidsprekers dat mensen moeten komen bidden. Toeristen krijgen speciale kleding om mee te bidden of om alleen te kijken.

Ik krijg een warm gevoel en vraag mijn ouders of we, als we klaar zijn met het gebed, warme Belgische wafels met ijs en chocolade mogen. Mijn vader zegt ja. Dan stopt het...

Toen kreeg ik het benauwd en liep de trap af naar mijn vader om uit te huilen. Ik liet hem de foto zien. Hij knuffelde me en huilde mee; het was de eerste keer in mijn leven dat ik hem heb zien huilen.

Hij zei dat we ooit trots terug zullen keren in Damascus, als de oorlog voorbij is. Daar werd ik zelf verdrietiger van, want ik heb het gevoel dat het heel lang zal duren voordat er iets gebeurt, iets in me zegt dat ik het zelf misschien niet red om trots terug te keren, iets in me zegt dat het oude Syrië nooit meer terugkomt.

Met mijn familie zal ik Syrië, de dame die steeds weer het leven ontdekt, opbouwen, zodat ze sterker wordt dan ooit tevoren.

Syrië zal dan tegen iedereen zeggen: "Ik ben er, maar sterker dan ooit. Ik ben er, maar gelukkiger dan ooit. Ik ben terug. Ik ben Syrië."

Tot die tijd ga ik hier in dit land mijn best doen, zodat Nederland trots op mij kan zijn.

Rasha al Hosain is morgen een van de Syrische gasten in het tv-programma 'De Nieuwe Wereld' (11:30u, NPO2)